NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 2

Neatidaryti prieš griaustinį

Lui Eriksson

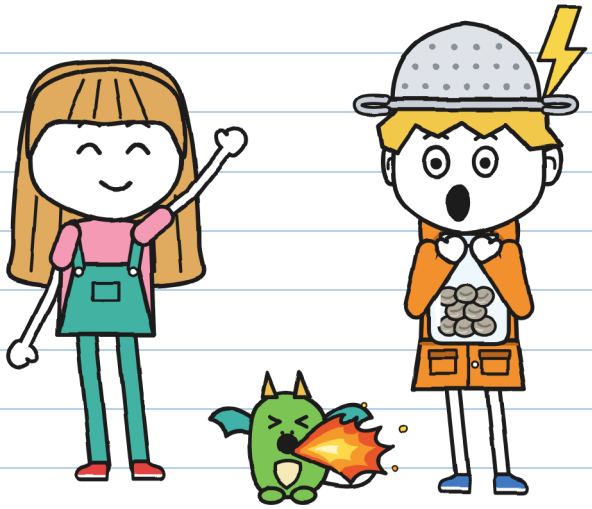

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS M
Vidutinis lygis · 9+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 2

Neatidaryti prieš griaustinį

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

DYDIS M · Vidutinis lygis · 9+

Lietuviškas leidimas: LinguAula

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Antroji serijos knyga. Pirmoji: „Šis siuntinys kandžiojasi“.

LinguAula

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

Rašant šią knygą nenukentėjo nė vienas griaustinis. –].

Ir niekam kitam. –J.

Jei jį rasi, neatidaryk prieš griaustinį.

TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tu to nedaryk. Jei tai trunka kelis puslapius, užrašyta NUO ČIA ir IKI ČIA. Per tikrą audrą vadovaukis 76 puslapiu. –J.

KAS YRA KAS

Gunis. Šeštadienių kurjeris. Audrų medžiotojas (daugmaž). Tai jo sąsiuvinis.

Julita. Skaičiuoja sekundes tarp žaibo ir griaustinio. Rašo žaliai ir pasirašo J.

Trupinukė. Drakono mažylė. Mėgdžioja Gunį. Viską.

Tonis. Dviračiu veža ŽAIBO siuntas. Per dešimt minučių arba nemokamai.

Flora. Kanalo g. 9 sodininkė. Už akmenis nepasirašo.

Vera. Prižiūri drakonus Drakonų namuose, šalia Floros namų. Pas ją gyvena Trupinukė.

Mara. „Neįmanomų pristatymų" savininkė. Dėvi raganos skrybėlę. Žino daugiau, nei sako.

R. Siunčia siuntinius, kurių niekam nepavyksta pristatyti. Niekas netaria R. vardo.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 2
Gunio

OFICIALUS.

„Oficialus“ reiškia, kad pirma skaitau aš. Oficialiai. –].

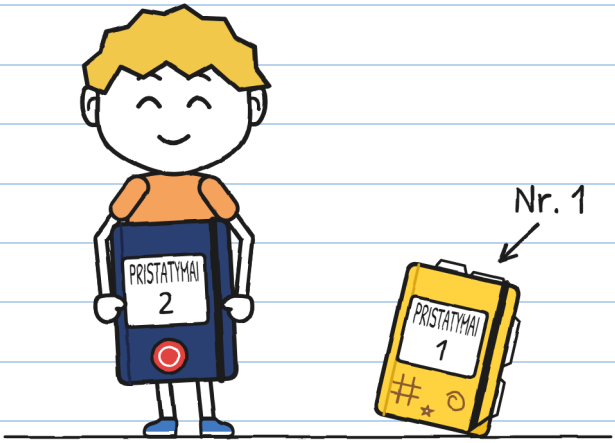

Pirmasis sąsiuvinis pasibaigė: jis pilnas. Šitą man davė Mara, parduotuvės savininkė, su savo antspaudu ant viršelio. Ji sako, kad oficialiuose sąsiuviniuose nepiešiama. Pažiūrėsim.

SKYRIUS 1

Audrų medžiotojas

Maros parduotuvėje yra siuntinys, kuris dreba. Nuo praėjusio šeštadienio – kasdien vis stipriau.
Aš jo neliesiu.
Paskutinis, kurį pristatėme Julita ir aš, buvo kiaušinis.
Dabar tai Trupinukė, drakono mažylė, kuri mėgdžioja viską, ką darau.

Parduotuvėje priešais mano namus liko devyniolika grąžintųjų. Tas, kuris dreba, skuba labiau už kitus.

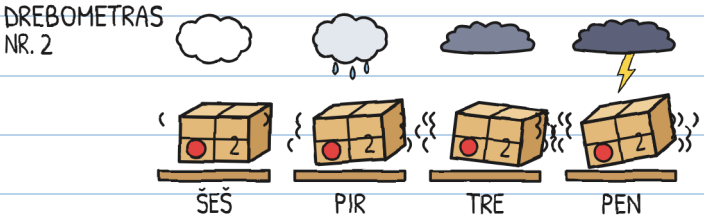

Jis dreba ne iš baimės: šeštadienį, šeštą vakaro, ateis audra. Orų prognozėje tai patikrinau šešis kartus. –].

Kas gauna grąžintą siuntinį, privalo pasirašyti ant etiketės rašalu, kuris nenusitrina, – tokiu, koks yra Julitos žaliame flomasteryje. Jei ne, auštant jis parskrenda atgal į savo lentyną. Visus juos siunčia tas pats žmogus: R.

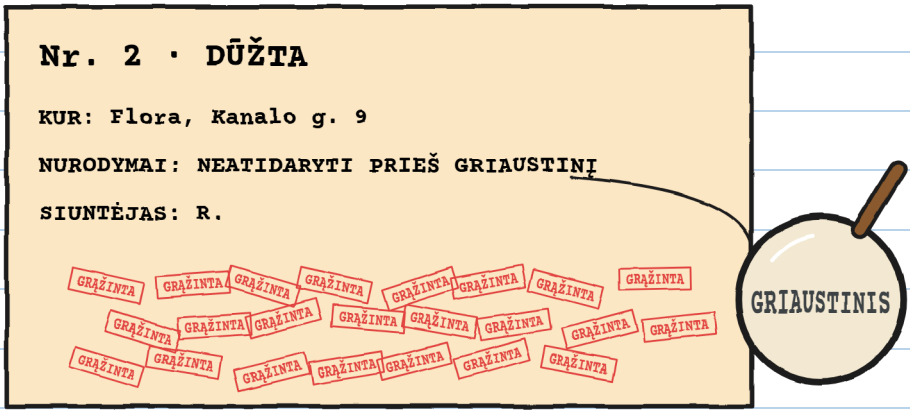

Ant Nr. 2 buvo dvidešimt trys antspaudai GRĄŽINTA.

Dvidešimt trys. Suskaičiavau du kartus. –J.

– Dvidešimt tris kartus pati jį vežiau, – pasakė Mara.
– Ir nė karto per audrą.

Šeštadienį dešimtą valandą Mara laukė mūsų prie prekystalio su Nr. 2. Tonis jau buvo ten: šeštadieniais mes trys parduotuvėje atliekame bausmę už tai, kad be leidimo pristatėme Nr. 1.

– Šitą, – pasakė Mara, – pristatote jūs. Šią popietę.

Julita pašoko taip aukštai, kad vos neprisilietė prie lentelės LIKO 19.

Mara iškėlė tris sąlygas ir suskaičiavo jas ant pirštų:

1. Išeinate penktą, prieš audrą, ir pasiliekate pas Florą, kol ji praeis.
2. Jūsų šeimos ir Flora jau žino.
3. Taisyklė ta pati, kuri parašyta etiketėje: neatidaryti prieš griaustinį. Ir tinka tik tas, kuris virš galvos, o ne tolimi.

– O tu neini? – paklausė Julita.

– Man čia yra ką veikti, – pasakė Mara ir pažiūrėjo pro vitriną: dangus pilkėjo.

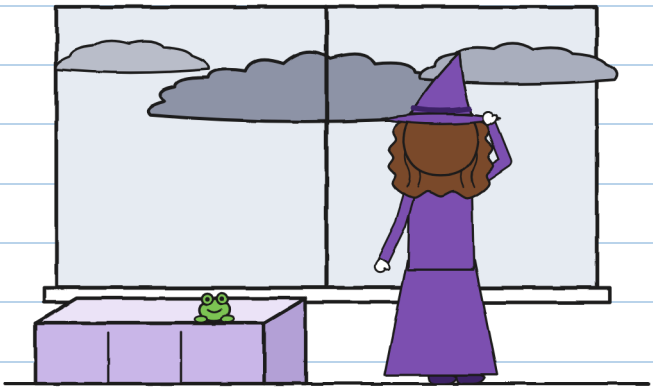

Kokių dalykų? –J.

Julita pažiūrėjo į mane.
— O tau patinka audros?

Ir pasakiau tai, ką sako, kai į tave taip žiūri:

— Man jos labai patinka. Savo senajame rajone buvau profesionalus audrų medžiotojas.

Ką pasakiau

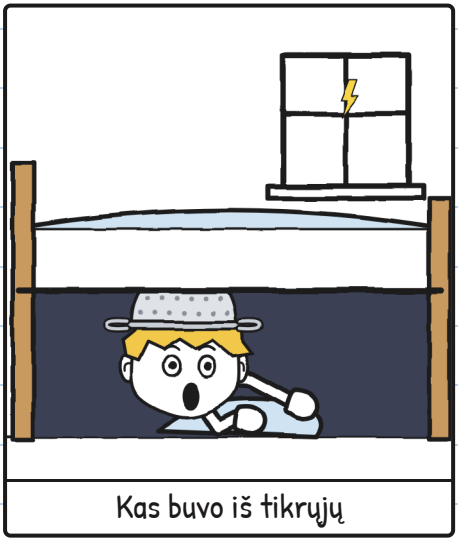

Kas buvo iš tikrųjų

Profesionalas. Iš po lovos. —].

Julita išmokė mane skaičiuoti audras mano sąsiuvinyje, neatsiklaususi leidimo, kaip visada:

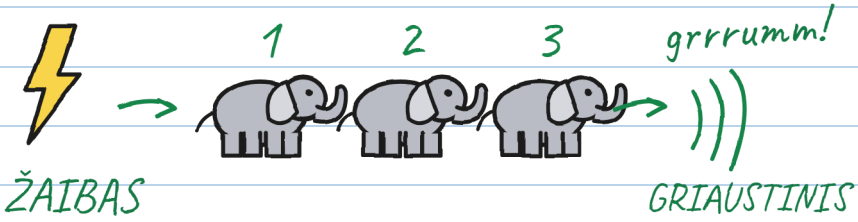

vienas dramblys, du drambliai, trys drambliai...

1 dramblys = 1 sekundė

3 drambliai = 1 kilometras (daugmaž)

0 dramblių = VIRŠ GALVOS!

↖ Tai griaustinis iš etiketės.
Tolimi siuntinio neatidaro.

Daugiau dramblių: tas žaibas trenkė toliau.

Išgirdai griaustinį, nors ir toli: greitai po stogu!

Kas žinoma, to mažiau bijoma. –].

Man nereikėjo jų skaičiuoti: man audros labai patinka. Bet užsirašiau, dėl visa ko.

Tonis perskaitė etiketę man per petį.
— ŽAIBAS audros metu nepristato.
Jis parodė smulkų šriftą ant kuprinės.
— Audros dar nėra, — pasakė Julita.
Tonis perskaitė jį iš naujo. Apie „dar" nebuvo nė žodžio.

Smulkus šriftas buvo per smulkus. –J.

Ir jis prisijungė prie mūsų.
Penktą nuėjau namo lietpalčio.
— Užsivilk oranžinį, — pasakė mama. — Tikrai nori eiti? Juk tu, kai griaudžia...
— IKI, MAMA!

„Juk tu, kai griaudžia..." KĄ? –J.

Perėjome Didįjį tiltą, kai dangus jau buvo labai juodas. Naktį jį pakelia laivams. Per vidurį Julita labai rimtai pamojo vandeniui ranka: kanalas ir ji nesutaria.

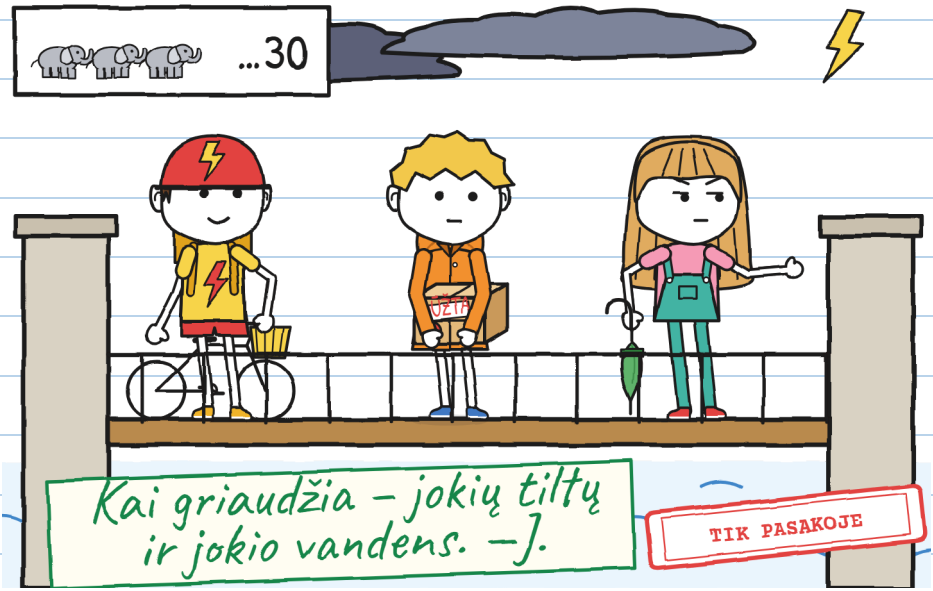

Labai toli nušvito dangus. Iki griaustinio Julita suskaičiavo trisdešimt dramblių.

Grrrumm.

– Iki to žaibo – kokie dešimt kilometrų, – pasakė ji. – Pagal prognozę, audra ateis maždaug šeštą.

– Sugriaudė! – pasakė Tonis. – Jau galima atidaryti?

— Tas siuntinio neatidaro, — pasakė Julita. — Etiketėje minimas griaustinis – tas, kuris nugriaudi kartu su žaibu, nulis dramblių. Bet jau girdisi, ir to pakanka: greitai po stogu!
Nubėgome iki Kanalo gatvės. Aš apsimečiau kurčias.

— Čia buvo žagtelėjimas? — paklausė Julita.
— Ne, — pasakiau. — Ik!

Man tai nutinka nuo mažens, bet tik per griaustinį: po kiekvieno griaustinio užeina žagsulio priepuolis, vienas žagtelėjimas kas tris sekundes. Kai audra virš galvos, nesustoju. Tai ne baimė: mano kūnas tai daro manęs nepaklausęs.

Tai vadinasi baimė. —J.

Vera, ta, kuri prižiūri drakonus, laukė mūsų prie savo durų, greta Floros durų, laikydama Trupinukę ant rankų: šeštadieniais Trupinukė vaikšto su manimi.
— Šiandien tik iki Floros namų: tai jos pirmoji audra, — pasakė Vera ir padavė ją man. — Ji mėgdžioja tave visame kame, taip pat ir tai, ką jauti. Jei išsigąs, netrauk jos: ji įsikimba. Kai audra praeis, tris kartus pabelskite į mūrą, ir ateisiu jos pasiimti.
— Aš nieko nejaučiu, — pasakiau. — Man audros labai patinka.

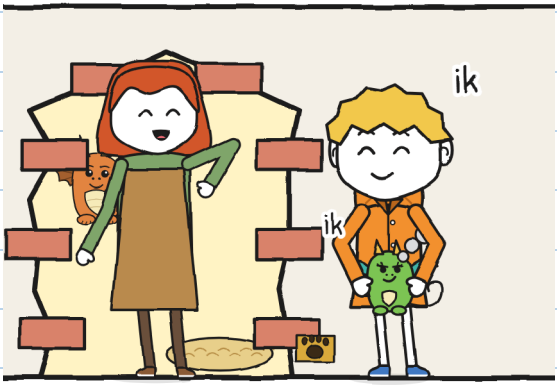

Toli sugriaudė. Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik ir pro šnerves išpūtė dūmų.
— Vidun, greitai, — pasakė Vera.

Floros namas – tas su pelargonijomis: prieš du šeštadienius iš jo balkono ji mus stebėjo, kai ieškojome Drakonų namų durų, kurios atrodo kaip siena.

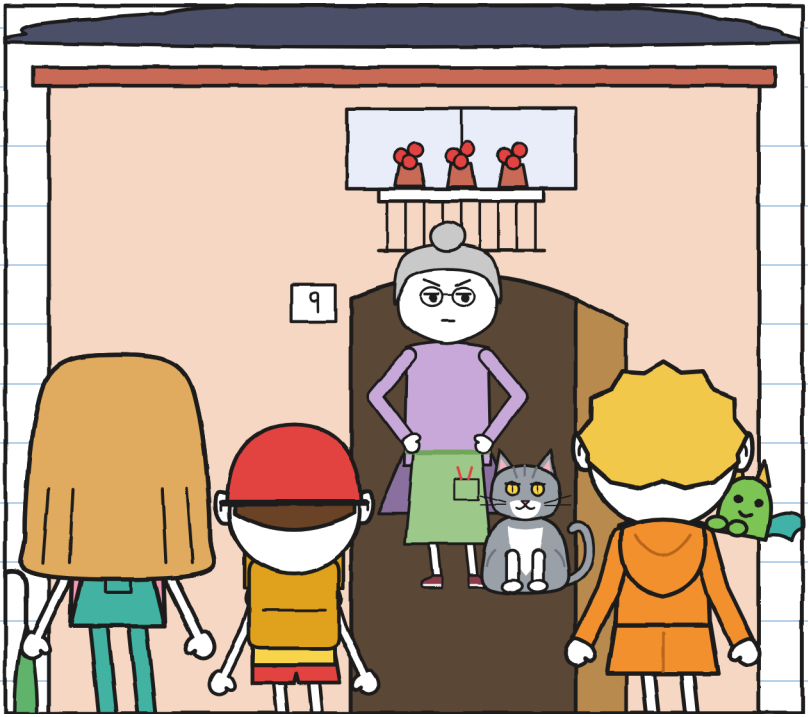

Flora atidarė, dar mums nespėjus paskambinti, ir pažiūrėjo į dėžę, į dangų ir į Trupinukę.
— Veros mažylė. Kad man tik nesvilintų paparčių, — pasakė ji. — Užeikite, nes pradės lyti. Ir įspėju: aš už akmenis nepasirašau.

SKYRIUS 2

Griaustinis!

Floros virtuvė pilna augalų, net nuo lubų jų kabo. Gale stiklinės durys veda į šiltnamį. Galinės durys, su kačių landa, veda į kiemą. Tonis dėl lietaus įstatė dviratį į koridorių.

Ant stiklinių durų buvo nupieštų lašų. Vienas pradėjo kilti stiklu aukštyn.

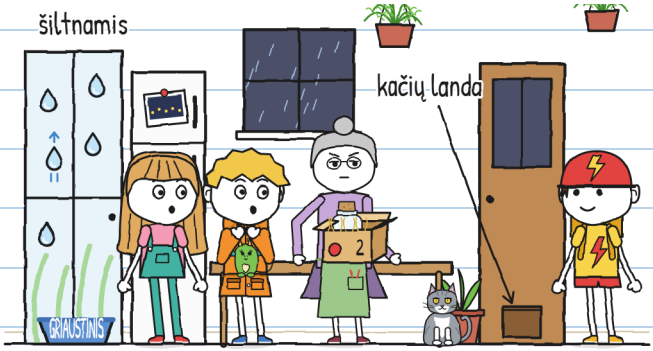

— Tai R. užburti stiklai, — pasakė Flora. — Praleidžia lietų, kai aš noriu. O žaibų – niekada.

Lašas vis kilo aukštyn. Nusprendžiau neklausti, kur jis eina.

Flora padėjo dėžę ant stalo ir atidarė ją nieko neklaususi: viduje buvo šiaudų ir stiklainis su aštuoniais pilkais rutuliukais.

— Parašyta, kad negalima atidaryti prieš griaustinį! — sušuko Julita.

— Atidariau dėžę, o ne stiklainį, — pasakė Flora.

— Žinau, kas viduje: R. pažadėjo man žiburėlių, o siunčia akmenis.

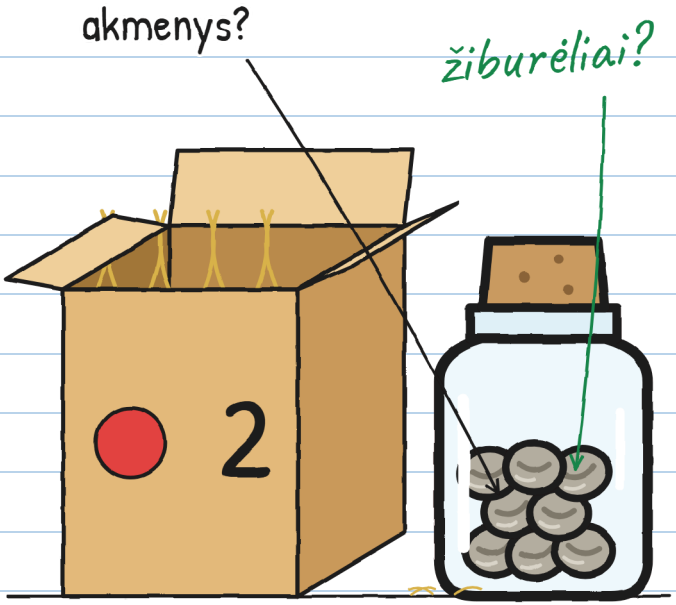

— Kas yra žiburėlis? — pasakiau.

Flora nuo šaldytuvo nuėmė seną nuotrauką: kanalo krantinė naktį, su švieselėmis pakrantėje.

— Tai augalai, — paaiškino Flora. — Jie sukaupia žaibų šviesą ir šviečia visą naktį.

— O R. juos sodindavo?

— Atnešdavo pabudusias sėklas. Aš paruošdavau žemę. Nė vienos miegančios nesu mačiusi.

— O žiburėliai?

— Užgeso. R. nustojo ateiti. O dabar siunčia štai ką.

Todėl naktį kanalas tamsus, o lieptas – lenta, kuri jį kerta – toks baugus.

Baugino. Mane – labai: perėjau jį tamsoje. –].

— R. visada ištesi žodį, — pasakė Flora. — Vėlai, bet ištesi. Su tuo – ne: dvidešimt tris kartus man atnešė šį stiklainį ir dvidešimt tris kartus – akmenis.

Pagalvojau apie etiketę. Žinojau ją mintinai.
— O jūs kada nors laukėte griaustinio, kad jį atidarytumėte? — paklausiau.

Flora pažiūrėjo į mane taip, lyg būčiau paklausęs, ar vanduo šlapias.
— Aš nieko nelaukiu, — pasakė ji. — Nė griaustinio.

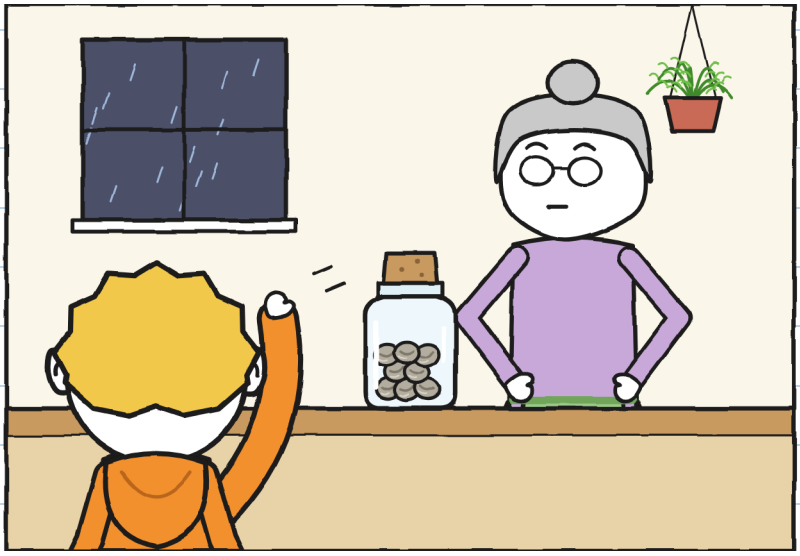

Floros katinas vadinasi Griaustinis (vardas parašytas ant jo dubenėlio), yra pilkas ir murkia kaip tikras griaustinis.

Kol laukėme, virtuvėje nutiko viskas ir nenutiko nieko:

Blogiausia griaustinio dalis – jo laukimas. –J.

Stiklainis tarškėjo vis garsiau. Julita skaičiavo pusbalsiu: „Dvylika dramblių“. „Devyni“.
Jos koja po stalu šokinėjo.

— Išmuši duobę grindyse, — pasakiau.
— Aš skaičiuoju.
— O tavo koja skaičiuoja greičiau už tave.
Tada Trupinukė išpūtė dar vieną liepsnelę, ir Griaustinis kaip strėlė išlėkė pro kačių landą į kiemą.
Flora atidarė galines duris ir šaukte pašaukė jį:
— GRIAUSTINIII!

O Julita atidarė stiklainį.

– Sugriaudė! – pasakė ji.

Nebuvo jokio griaustinio. Sušuko Flora. Griaustinis – tai katinas.

Aš išgirdau „GRIAUSTINI!“ – kaip tik to ir laukiau. Niekas man nepasakė, kad tai katinas. –J.

Parašiau tai 17 puslapyje.

Tą puslapį perskaičiau vėliau. –J.

Kai jį atidarė, stiklainis nustojo tarškėti. Viduje buvo aštuoni pilki rutuliukai, šalti ir nejudantys. Julita išbėrė juos ant stalo ir apžiūrėjo pro didinamąjį stiklą.
— Kiekvienas turi brūkšnelį, — pasakė ji. — Tarsi užmerktą akį.

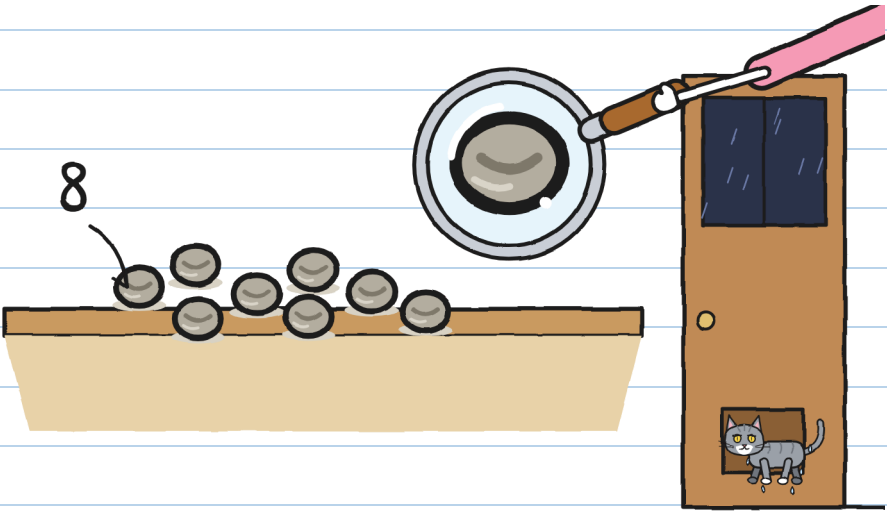

Griaustinis sugrįžo pro kačių landą visas šlapias, ir Flora uždarė duris.
— Akmenys. Kaip visada, — pasakė ji ir pažiūrėjo į Julitą.

Julita pasidarė savo marškinėlių spalvos.

— Jos miega, — pasakiau. — Tai sėklos, o ne akmenys, todėl ir parašyta „neatidaryti prieš griaustinį“. Gal jas pažadins stiprus griaustinis, nuo kurio sudrebės stiklai.

Flora kurį laiką tylėjo.
— Jei tai sėklos, tegul tai įrodo.

Lauke buvo beveik naktis, nors tebuvo šešta.
Žaibas. Julita pradėjo skaičiuoti:

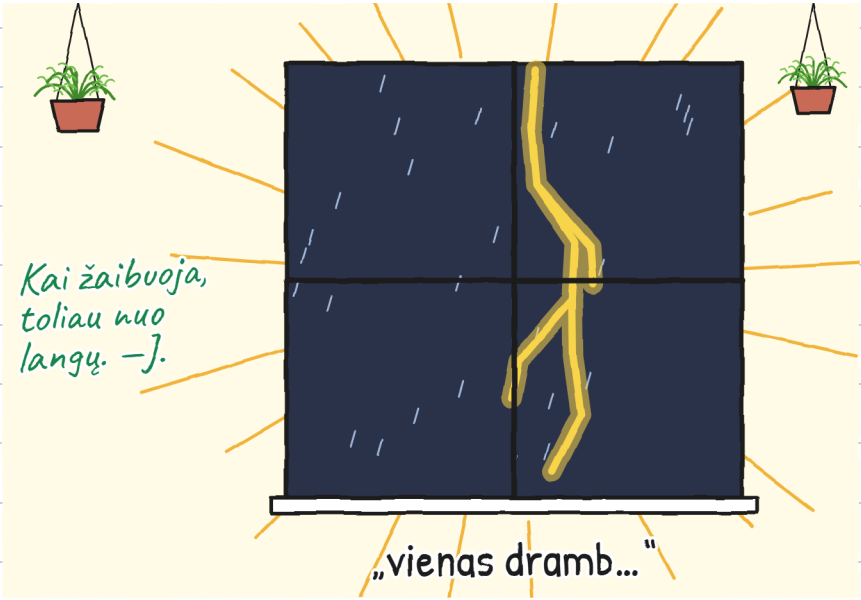

Ir tada atėjo tikrasis.

Griaustinis atėjo kartu su žaibu: audra buvo tiesiai virš galvos. Sudrebėjo stalas, stiklinės ir langų stiklai.

Ir užgeso šviesa.

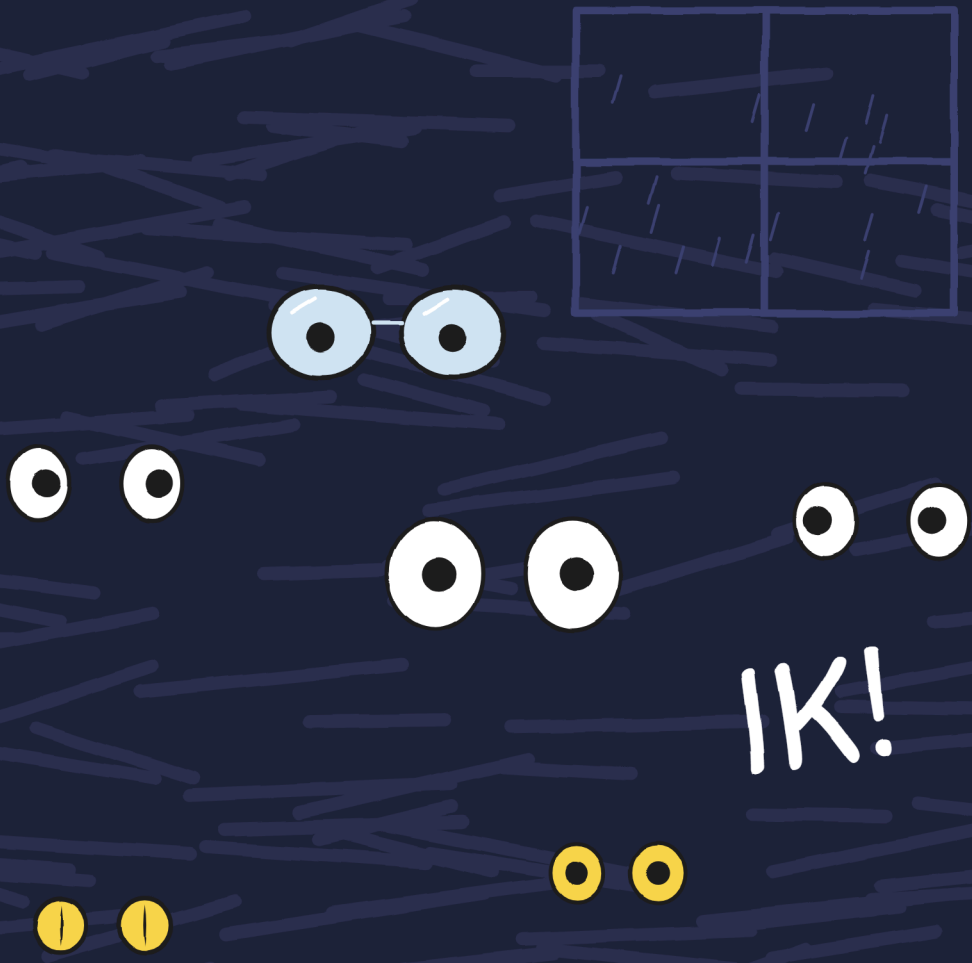

Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik, ir jos liepsna sekundei nušvietė virtuvę.

Stalas buvo tuščias.

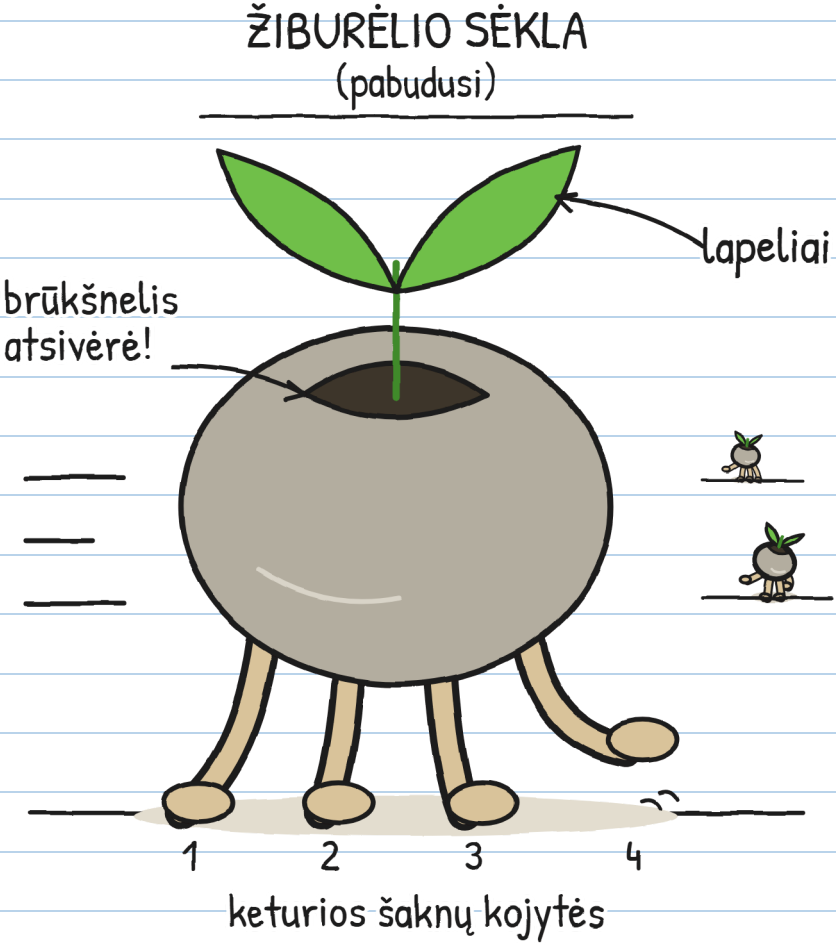

Akmenys turėjo kojas.

Ir labai skubėjo. –].

SKYRIUS 3

Jos juda, kai nežiūri

Tamsoje girdėjosi tarsi mažytis lietus: tik, tik, tik. Per kitą žaibą sėklos jau buvo toliau ir nejudėjo, visai nejudėjo, lyg niekur nieko.

Jos bėgo greitai, bet kiekvienas žaibas jas sustabdydavo, o žaibų buvo daug. Aš jas stebėjau iš po stalo. Buvau užsidėjęs Floros kiaurasamtį: namie, kai griaudžia, užsidedu tokį patį.

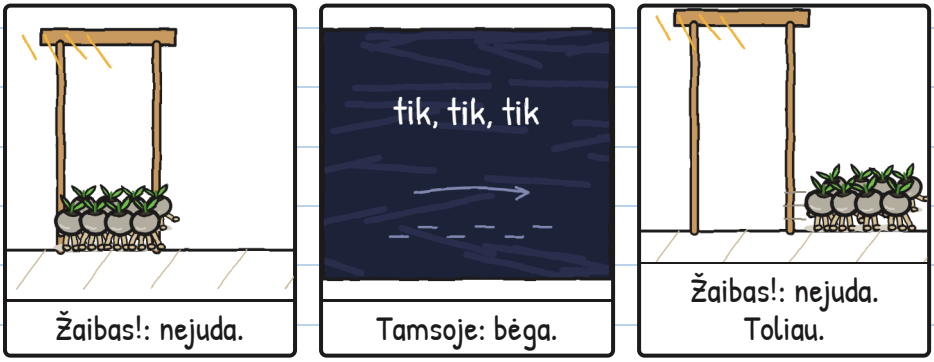

Tai žaidimas „sustingk“. Su sėklomis. –J.

Flora nukreipė savo žibintuvėlį į vieną sėklą, ir ji sustojo. Nukreipė į kitą – ir pirmoji pasileido bėgti.

– Tai sėklos! Jos pabudusios! – sušuko Flora.

Antroji pabėgo, vos Flora nukreipė šviesą kitur.
– Mums reikia kito žibintuvėlio, – pasakiau.
– Tai sugalvok ką nors kita. Turiu tik šitą.

Aštuonios sėklos ir vienas žibintuvėlis.
Skaičiai nesusidėjo.

Jos visos skubėjo prie kačių landos.

— Jos ieško audros sudrėkintos žemės, — pasakė Flora ir pastatė priešais ją milžinišką vazoną. — Namuose yra tik žemė, laistyta vandeniu iš čiaupo. O lauke jos beveik nėra: trinkelės, takelis ir kanalas. Jei išeis, lietus nuneš jas į vandenį.

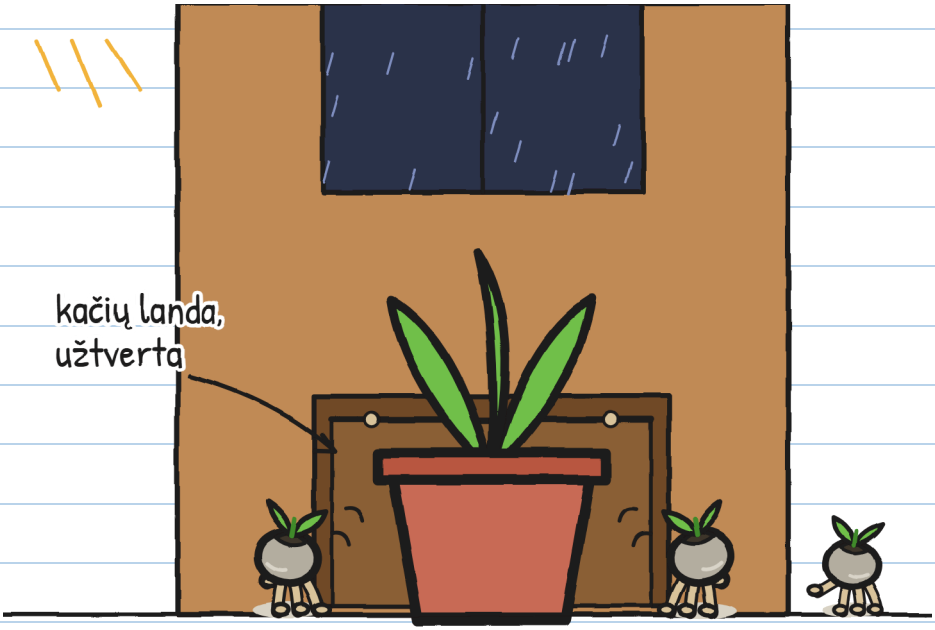

Kačių landa liko užtverta, bet dabar sėklos buvo po visą virtuvę, o virtuvėje šimtas slėptuvių.

Bandėme viską:

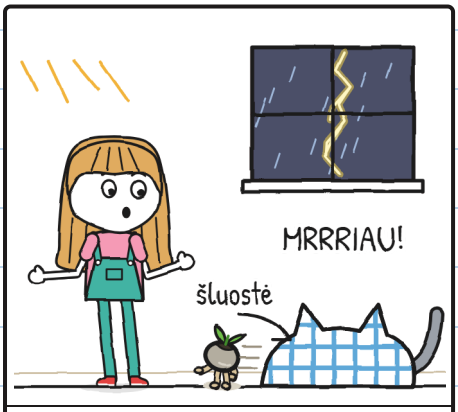

Julita su šluoste: sugavo Griaustinį.

Tonis rankomis: Griaustinis sugavo jį.

Trupinukė su liepsna: viena!

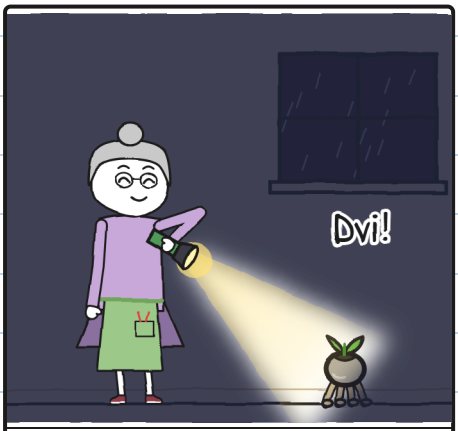

Flora su žibintuvėliu: dvi!

Griaustinis jas irgi vijosi: jis gerai mato beveik tamsoje, o mes – ne.

Tonis nebijo audrų. Tonis bijo kačių.

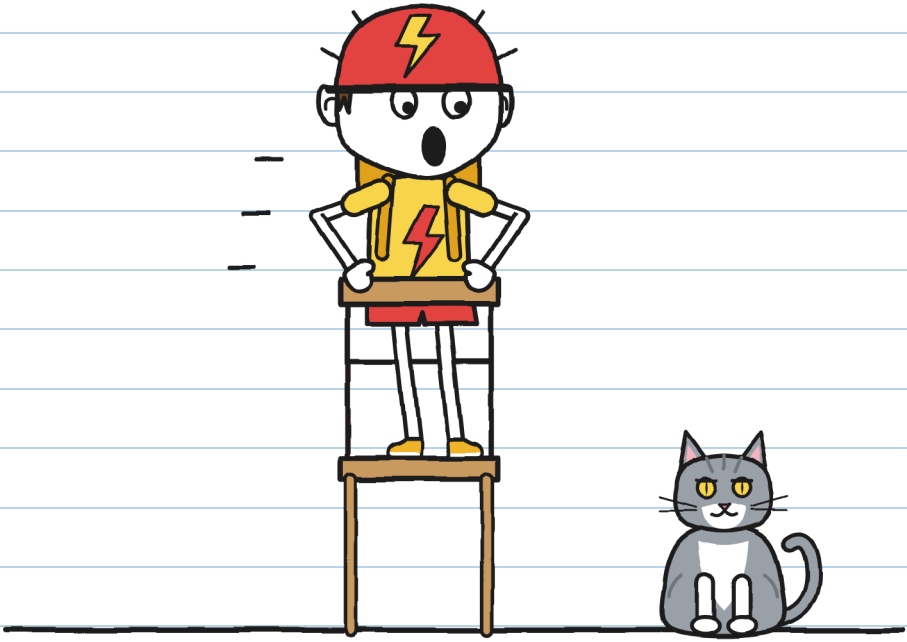

– Juk tai ne katinas! – pasakė Julita. –
Tai Griaustinis!
– DAR BLOGIAU!

Du išgąsčiai ir vienas vardas. –].

Aš vis dar buvau po stalu, su kiaurasamčiu ant galvos. Iš ten, kiekvieną kartą sužaibavus, matydavau visas grindis.

Sėklos išsibarstydavo, bet vis tiek sugrįždavo prie kačių landos. Stumti to paties vazono.

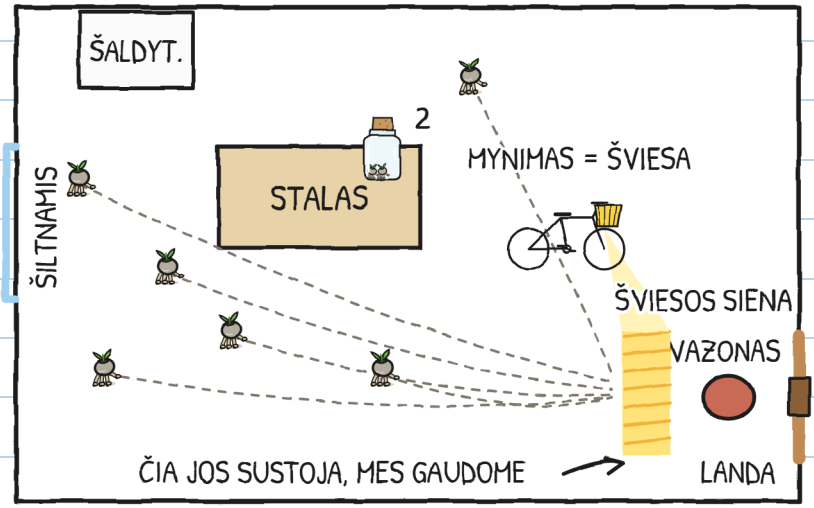

Nubraižiau planą.

— Toni, ar tavo dviračio žibintas dega, kai mini?

— Žinoma.

— Tai šiandien pristatysi šviesą.

Pastatėme dviratį ant stovo, žibintu į kačių landą. ŽAIBO dinamas yra prie galinio rato: jei jis sukasi, yra šviesa. Ir Tonis pradėjo minti.

Jis mynė kaip niekada, ypač kai Griaustinis užšoko ant jo.

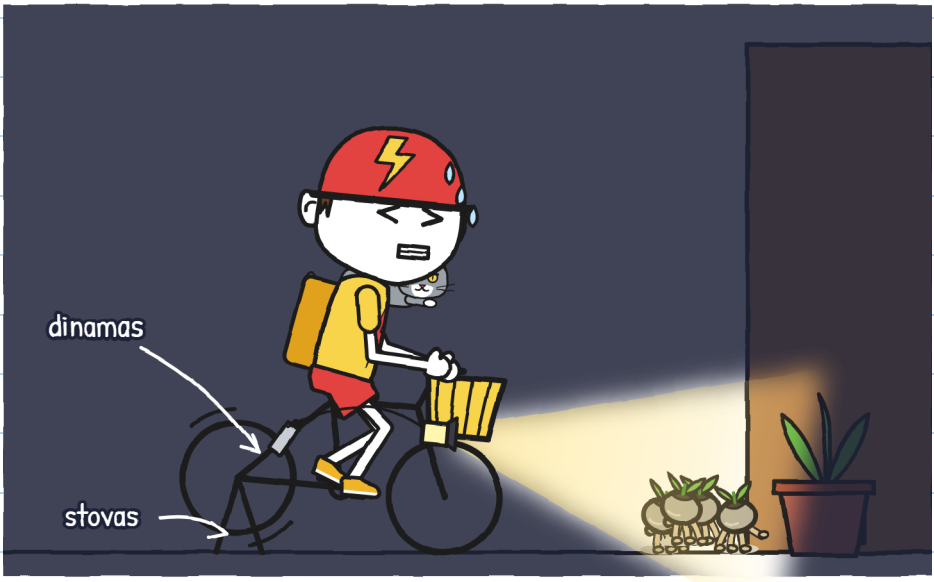

Pagaliau ŽAIBAS kam nors pravertė. –J.

Sėklos pasiekdavo šviesą, sustodavo, o mes gaudydavome jas po vieną ir dėdavome į stiklainį.
Trys. Keturios.

Griaustinis pagavo dar vieną burną, ir Flora išėmė ją dviem pirštais.
— Penkios! — pasakė ji.

Šešios.

Flora uždarė stiklainį, kad nė viena nepabėgtų, ir pasilenkė mums padėti. Tada Griaustinis šoko ant stalo ir jį nustūmė.

Tonis pagavo jį ore.
— ŽAIBAS, — pasakė jis. — Per sekundę arba nemokamai.

Bet jis jau nebemynė, ir šviesa užgeso. O Griaustinio niekas nesustabdys: jis kaip strėlė nulėkė link kačių landos.

Tamsoje: tik, tik, tik. Griaustinis pastūmė vazoną, škrap, ir kačių landa padarė klak.

Per kitą žaibą liko tik viena sėkla, ir Julita ją pagavo. Septynios.

Aštuntoji buvo išbėgusi pro kačių landą.

— Einu jos pasiimti! — pasakė Julita, įsikibusi į durų rankeną.
— Kai žaibuoja, niekas neišeina, — pasakė Flora ir atsistojo prie durų. Ji nenorėjo ginčų.

Julita nesiginčijo, bet nepaleido durų rankenos. Po kurio laiko kačių landa padarė klak: tai buvo Griaustinis, permirkęs. Be aštuntosios.

— Žaibas... vienas dramblys, du drambliai.

Grrrumm.

— Du, — suskaičiavo Julita. — Vis dar visai arti.

— Tuomet sodinkime jas, — pasakė Flora, — kol audra nenuėjo. Ir tamsoje.

— Šiltnamyje? — paklausė Julita.

Flora parodė lašus, kurie kilo stiklu aukštyn.

— Burtas vis dar veikia. Čia žaibai neįlenda.

Pakartojo „Tamsoje", žiūrėdama į Trupinukę.

Trupinukė pažiūrėjo į mane. Ir padarė ik.

SKYRIUS 4

Ik

Flora paaiškino mums, kaip sodinamas žiburėlis, taip, kaip ją išmokė R. Užsirašiau oficialiu raštu:

KAIP SODINTI ŽIBURĖLĮ

1.
Audros sudrėkinta žemė.
(Palaistyta iš čiaupo – netinka.)

2.
Atversti stiklainį virš žemės.
(Atvertus anksčiau, pabėga.)

3.
Visiška tamsa: jos pačios sulenda į žemę.
(Jei užkasi tu, jos nesudygs.)

4. 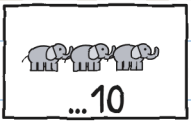

Kol audra nenuėjo:
jei daugiau nei dešimt dramblių, iki kitos audros jų nebesodinsi.

Norint jas pažadinti – nulis dramblių. Norint pasodinti – iki dešimties. Su vienuolika – vėl miegoti. –].

Flora pasuko lubų lango rankeną. Langas neatsidarė, bet nupieštieji lašai pradėjo leistis žemyn, ir tikras lietus pralėkė pro stiklą.

Jis nukrito ant lysvės – ilgo stalo, pilno žemės.

— Viskas ant lysvės. Nė lašo ant grindų, — įsakė Flora lietui.

Tokie stiklai egzistuoja tik pasakoje. Per tikrą audrą – jokių šiltnamių (76 puslapis). –].

— Audros sudrėkinta žemė, — pasakė ji. — O dabar viskas tamsoje.

Bet Trupinukė jau buvo viduje: ji buvo prasmukusi tarp Floros kojų, niekam nematant. Ji buvo po lysve, tarp vazonų.

Flora atsargiai patraukė ją. Trupinukė įsikibo į vazonus visomis keturiomis letenomis. Vera buvo tai pasakiusi.

Ir po kiekvieno mano ik virtuvėje šiltnamyje užsidegdavo Trupinukė.

Nupiešiau, kad suprasčiau:

Virtuvėje ik padėjo: liepsna, nejudanti sėkla, pagauta sėkla. Šiltnamyje – ne: kai liepsna šviečia kas tris sekundes, niekada neatsirasdavo tiek tamsos, kiek joms reikia, kad įlįstų į žemę.

Reikia nutraukti grandinę. Lengviausiai nutraukiama jos dalis – tu. Su meile. –J.

Išbandėme viską nuo žagsulio:

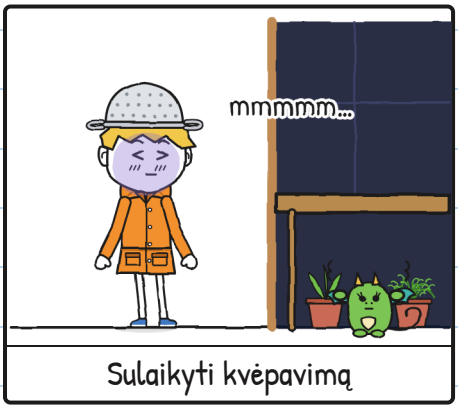

Sulaikyti kvėpavimą

Vanduo aukštyn kojomis

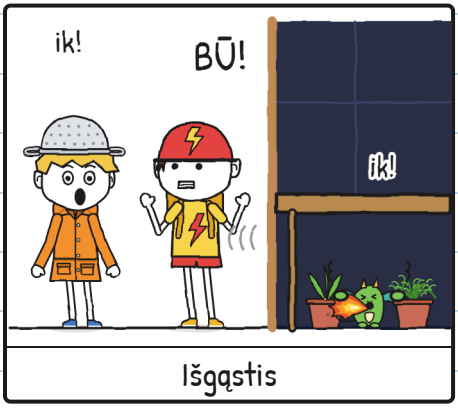

Išgąstis

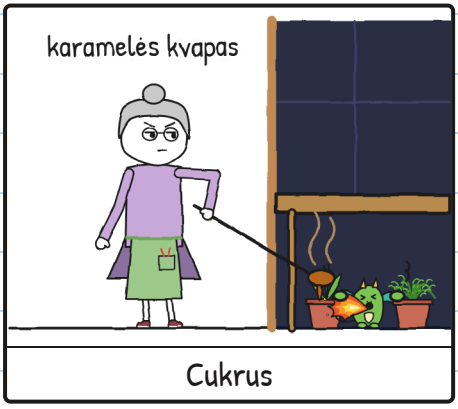

Cukrus

Trupinukė pamėgdžiojo juos visus, nė karto nepaleisdama savo vazonų.

Būdų: nulis. Žagtelėjimų: daug. –J.

Julita skaičiavo: „Keturi drambliai“. „Penki“.
Nugriaudėjo griaustinis.
— Tas žaibas trenkė toliau.

Septynios sėklos sukosi ieškodamos išėjimo iš stiklainio. Aš vis dar darydavau ik.

— O jei prisiskaičiuosime iki vienuolikos? — paklausiau.
— Vėl akmenys.
Julita liovėsi žiūrėti į stiklainį ir pažiūrėjo į mane.

– Trupinukė mėgdžioja tavo baimę, – pasakė Julita.
– Tegul mėgdžioja ką nors kita, – pasakiau.
Padariau ik. Šiltnamyje pliūptelėjo dar viena liepsna.
– O jei ją išvestume? – paklausiau.
– Ji įsikimba. Juk matei.
Julita nuleido balsą.
– Pirmiausia pabūk su ja.

Baimei vaisto neturėjau, tik planą, kad ji nesimatytų, o jis jau nebeveikė:

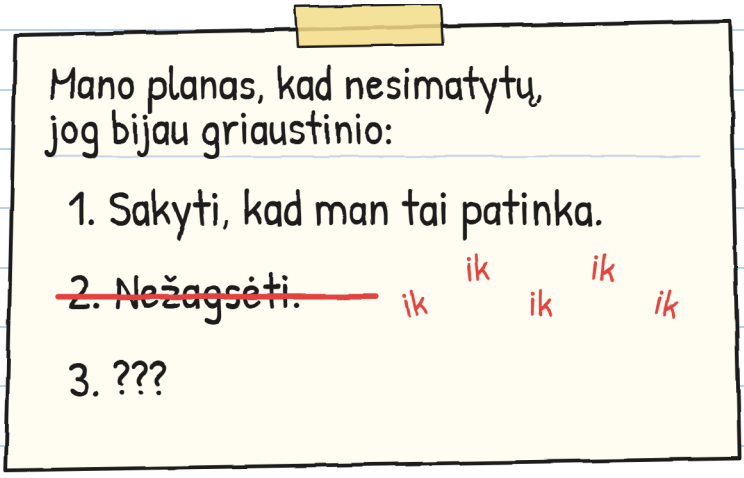

O trečias? –J.

Bandžiau. Tikrai.

Viena koja viduje.

Griaustinis.

O vėl virtuvėje.

Šiltnamis yra ta vieta, kur griaustinis griaudžia garsiausiai visame rajone.

Nuo durų pažvelgiau aukštyn, pro stiklinį stogą. Tarp dviejų žaibų pamačiau juos, labai aukštai virš stogo: Veros drakonus, skrendančius audroje. Jie išskrenda, kai niekas nežiūri aukštyn. Todėl Vera su mumis ir neatėjo: kai audra, ji lieka namie ir stebi juos.

Jie nedarė ik.

— Eime, medžiotojau, — pasakė Tonis.

Laukiau pašaipos, kuri turėjo sekti. Jos nebuvo.

Nusiėmiau kiaurasamtį ir padaviau jį Florai. Ji paėmė jį tarsi tikrą šalmą.

Ir įėjau.

Kiaurasamtis nesustabdo žaibo.
Baimę – kartais. –J.

Lietus skambėjo kaip tūkstantis pirštų, barbenančių į stiklą. Įlindau po lysve, ir Trupinukė buvo ten, susirietusi į kamuoliuką, drebanti kaip ir aš.

GRRRUMM! Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik. Liepsna apšvietė mus abu.

Mes buvome du audrų medžiotojai po lysve.

Nuo durų Julita prabilo tyliai, nesijuokdama:

– Skaičiuok su manimi.

SKYRIUS 5

Skaičiuok su manimi

Skaičiavome: ji prie durų, aš po lysve, o Trupinukė drebėjo prisiglaudusi prie manęs.

Žaibas.

— Vienas dramblys, du drambliai, trys, keturi, penki, šeši.

Grrrumm.

— Šeši: kokie du kilometrai, — pasakė Julita. — Tas žaibas trenkė toliau. Tebesame po stogu.

Buvau suskaičiavęs šešis dramblius. Baimė vis dar buvo ten.
Sakyti, kad man patinka audros, nepadėjo. Nepadėjo ir sukąsti dantis, kad nepadaryčiau ik.

Trupinukė pažiūrėjo į mane. Išbandžiau tai, ko dar nebuvau bandęs.

— Aš bijau griaustinio.

— Žinau, — pasakė Julita. — Šįryt tai nupiešei 6 puslapyje. Aš tavęs laukiau.

— O aš - kačių, — pasakė Tonis, kuriam ant viršaus miegojo Griaustinis ir kuris nedrįso pasijudinti.

— O aš - laukti to, kas neateina, — pasakė Flora. — Todėl kitus kartus atidarydavau stiklainį vos jį gavusi.

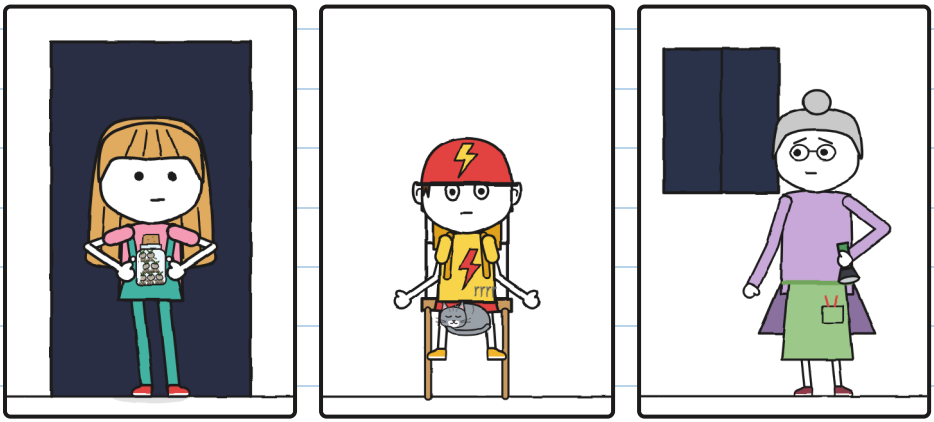

O aš – lieptų. Tai jau žinojote. –].

Niekas nesijuokė. Lijo tiek pat, bet po lysve aš jau nebuvau vienas.

Kvėpavau lėtai. Trupinukė irgi.

Žaibas. Skaičiavome kartu iki devynių. Grrrumm.

Ir nepadariau ik – nei per tą griaustinį, nei per kitą.

— Dabar! — sušnibždėjo Flora.

Julita įėjo ant pirštų galiukų, pastatė stiklainį ant sudrėkintos žemės ir atkimšo jį. Paskui tyliai grįžo prie durų.

Tik, tik, tik. Tamsoje kažkas lindo iš stiklainio.

Žaibas, labai toli. Skaičiavome be balso iki dešimties dramblių. Grrrumm.

Dešimt: paskutinis, kuris dar tiko.

Kitu žaibu pamatėme:

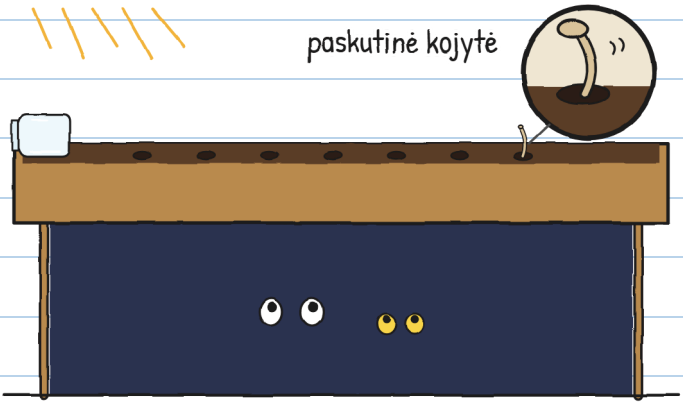

Stiklainis buvo tuščias. Žemėje – septynios duobutės, o iš paskutinės dar kyšojo kojytė.

Paskui – valandėlė, kai nieko nevyko: mes tamsoje žiūrėjome į žemę.

Ir tada užsidegė pirmasis.

Septyni žiburėliai, kiekvienas su žaibo gabalėliu viduje.

Trupinukė nepadarė ik. Ji žiūrėjo į žiburėlius išsižiojusi, lygiai kaip aš. Ji jau nemėgdžiojo mano baimės: ji mėgdžiojo štai ką.

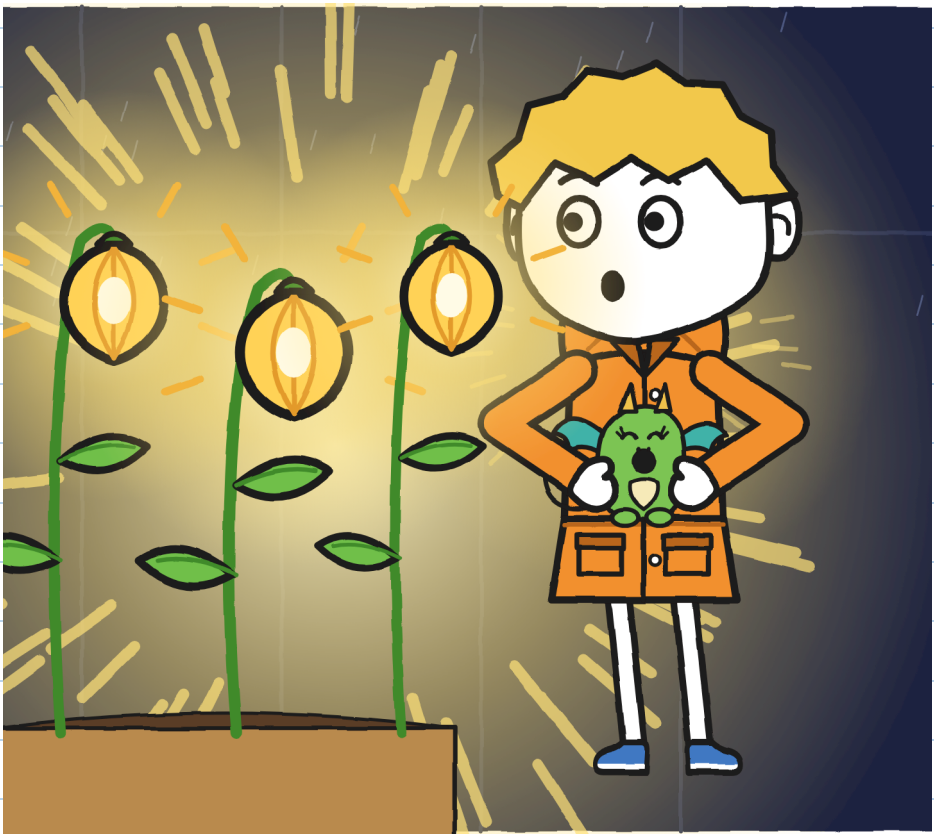

Flora ilgai nieko nesakė, o paskui pirštu palietė vieną žiburėlį, lėtai, kaip tas, kuris liečia tai, ko ilgai laukė.
– Štai kokia buvo krantinė, – pasakė ji.

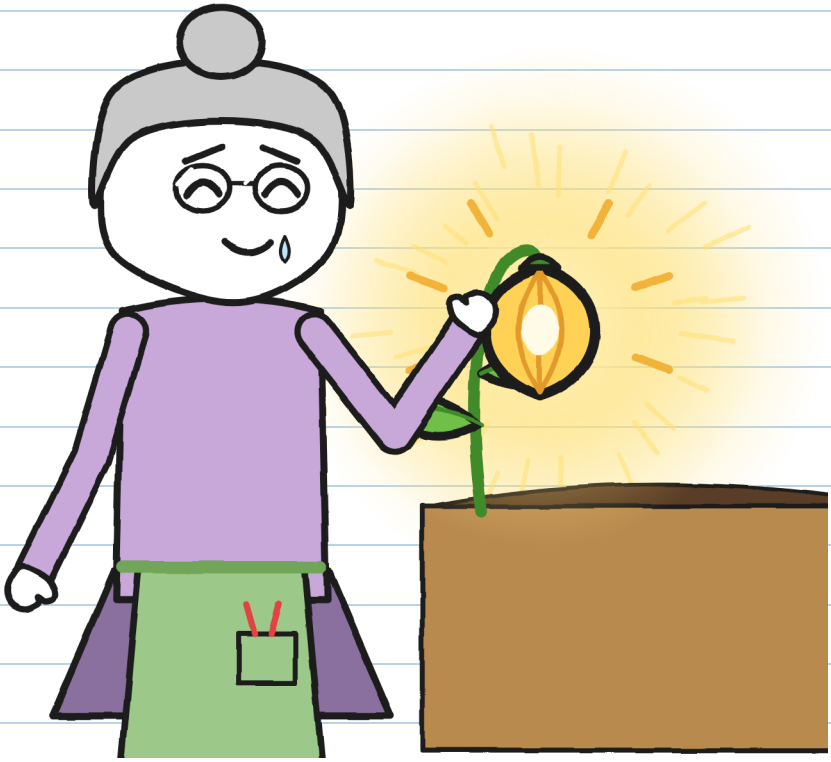

Aš irgi palietiau vieną. Trupinukė irgi. Jis buvo drungnas kaip saulėje įšilęs akmuo.

Flora pasuko rankeną, kad sustabdytų lietų. Paskui išsitraukė tušinuką.
Pagaliau ketino pasirašyti.
Julita sulaikė jį dviem pirštais.
— Dar ne. Trūksta aštuntosios.

Ji pažiūrėjo į septynis žiburėlius.
— Aš atidariau stiklainį per anksti. Turime ją rasti.
Paskui nuėjo į virtuvę, nuplėšė etiketę nuo dėžės ir įsikišo į kombinezoną.

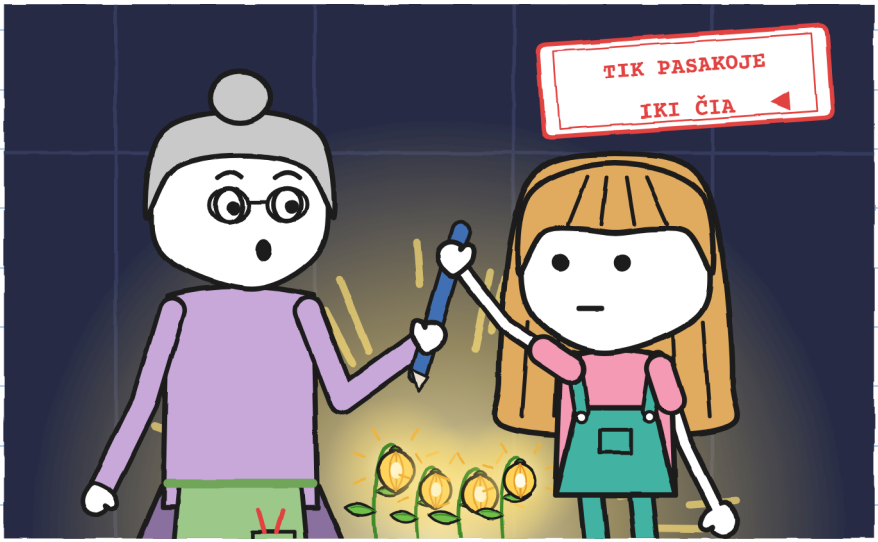

Jei pristatoma, tai pristatoma viskas. —J.

Sugrįžome į virtuvę.
— Kiemas dar uždarytas, — pasakė Flora. —
Dar neišeisime.
Laukėme, kol Julitai nebeliko žaibų, kuriuos galėtų skaičiuoti, o paskui dar pusvalandį nuo paskutinio griaustinio. Jau nebelijo: audra buvo nuėjusi.

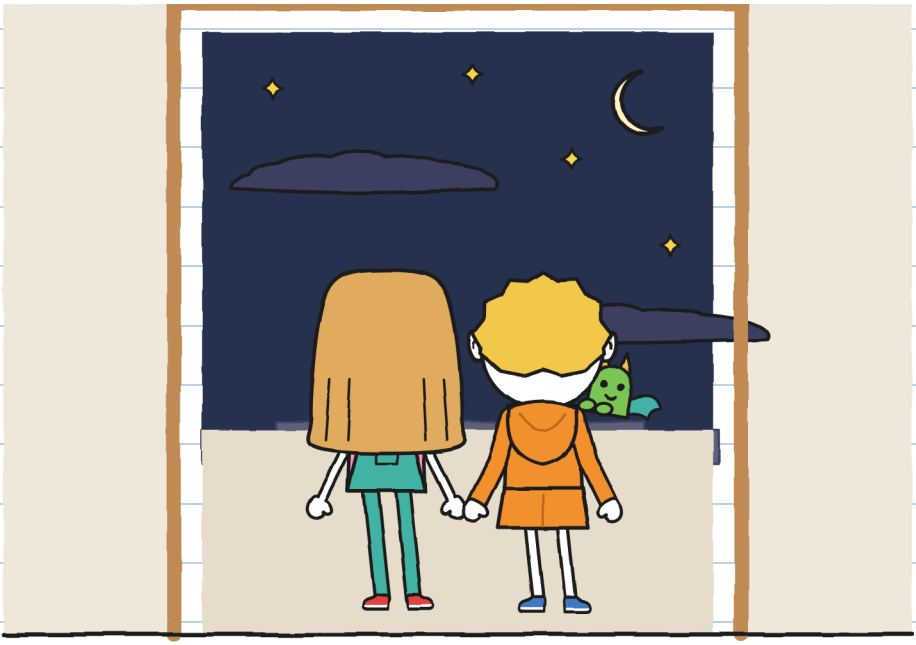

O aštuntoji buvo lauke, tamsoje, kažkur. Jei laiku neradusi žemės, ji vėl bus užmigusi: dar vienas akmuo.
O be parašo auštant Nr. 2 grįš į savo lentyną.

– Eime jos ieškoti, – pasakė Julita.

Flora pažiūrėjo į naktį ir tris kartus pabeldė į mūrą, kuris yra Drakonų namų siena, kaip sakė Vera.

– Šį kartą, – pasakė ji, – neisite vieni.

SKYRIUS 6

Aštuntoji

Išėjome su Flora ir Vera, žibintu ir dviračiu. Julita nešė tuščią stiklainį ir etiketę, o aš – Trupinukę lietpalčio viduje, galva išlindusią.

Ieškojome kieme, takelyje ir kanalo pakraštyje.

Nieko.
Jei aštuntoji buvo užmigusi, ji galėjo būti bet kuris iš tų akmenų.

Žibintas darė šlapius akmenis blizgius.
Tada man šovė į galvą: ką tik sudygęs žiburėlis švytėtų silpnai. Mūsų šviesos galėjo jį paslėpti.
— Palaukite. Užgesinkite viską.

Tonis sustabdė dviratį, Vera sumažino liepsną, o Flora išjungė žibintuvėlį.

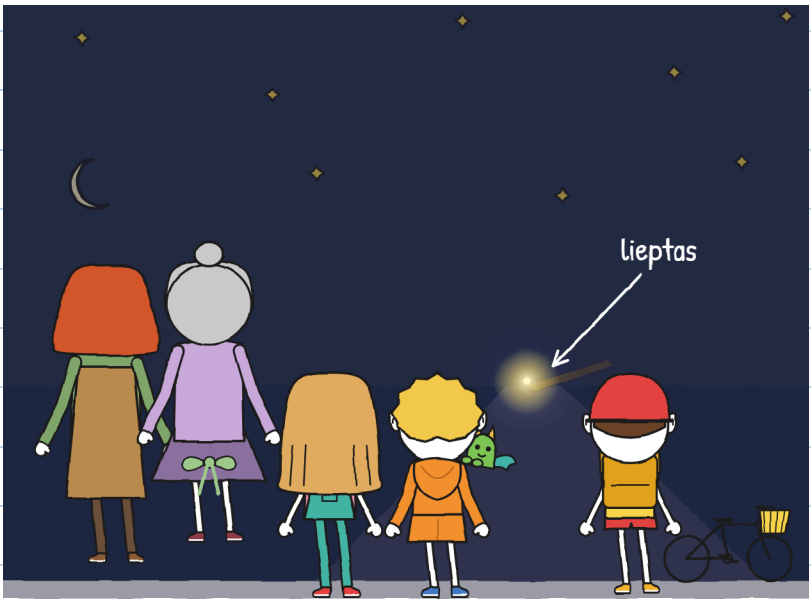

Nejudėjome.
Krantinės gale pasirodė švieselė. Ji buvo prie liepto pradžios.

Manau, kad lietus nunešė aštuntąją takeliu iki krantinės ir kad ji įstrigo plyšyje tarp dviejų akmenų, su pirščio storio sudrėkintos žemės sluoksneliu, kaip tik ten, kur prasideda lieptas. Ten ji pati pasisodino. Iš tolo – švieselė. Iš arti – viską apšviečianti.

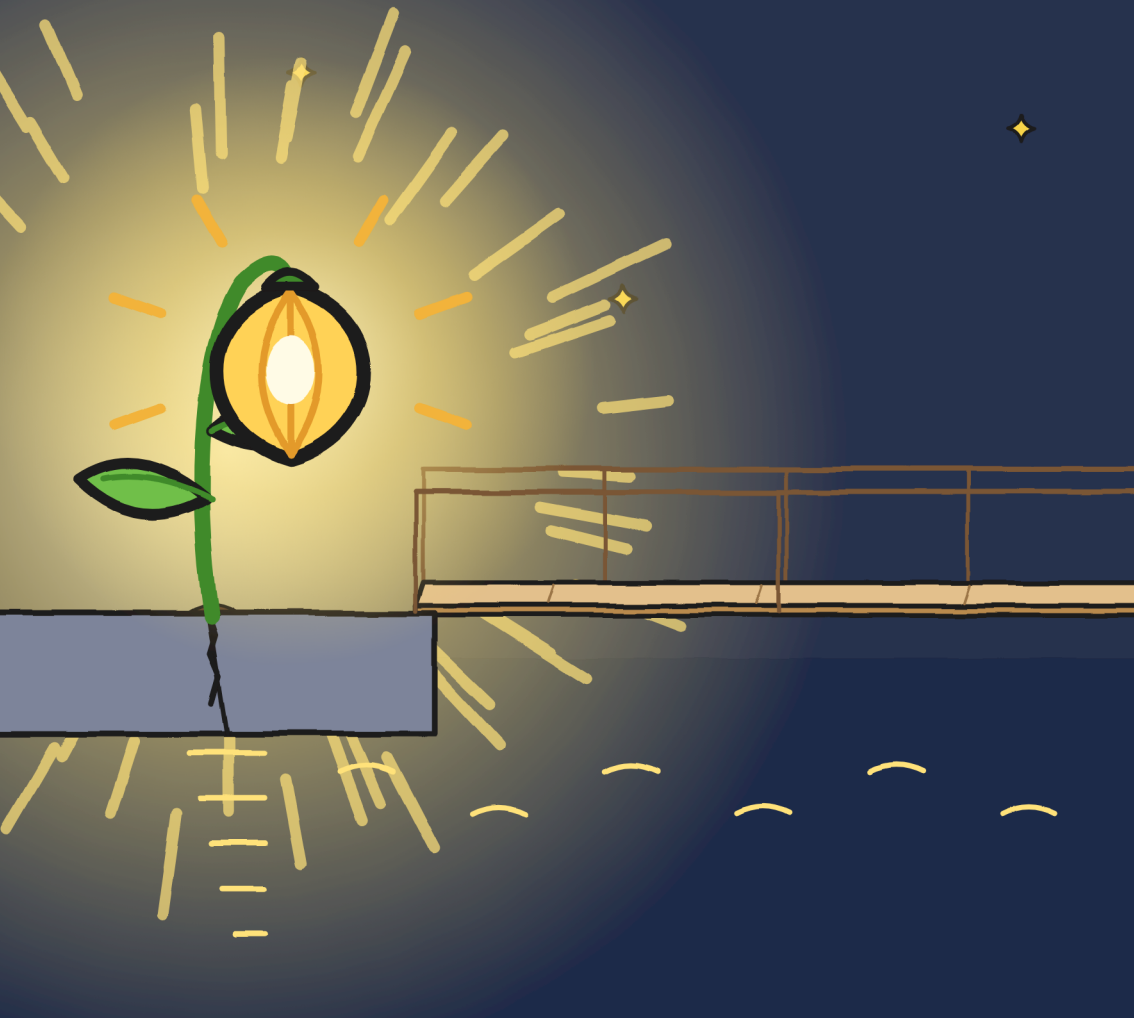

Julita ilgai žiūrėjo į lieptą: su šviesa jis atrodė kitoks, trumpesnis, platesnis, daugiau medžio nei vandens.

Pastatė koją ant liepto. Tik vieną. Paskui ją atitraukė.

Iš tolo jau nebebijau. Iš arti – beveik irgi ne. –].

— Ši lieka čia, — pasakė Flora. — Ji išsirinko vietą.

Julita padavė jai etiketę ir savo žalią flomasterį, kurio rašalas nenusitrina. Flora pasirašė aštuntosios šviesoje ir grąžino jį.

Nr. 2 · DŪŽTA

KUR: Flora, Kanalo g. 9

NURODYMAI: NEATIDARYTI PRIEŠ GRIAUSTINĮ

SIUNTĖJAS: R.

GRĄŽINTA GRĄŽINTA GRĄŽINTA GRĄŽINTA GRĄŽINTA GRĄŽINTA GRĄŽINTA GRĄŽINTA GRĄŽINTA

PRISTATYTA · Flora

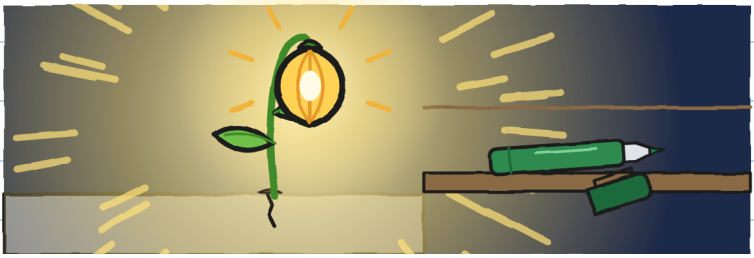

Prie savo durų, atsisveikindama, Flora padavė man kiaurasamtį:

— Pasilik jį kitai audrai. Ir pasakyk Marai, kad jau metas.

Vera paliko Trupinukę jos lizde ir nuvežė mus furgonu, su dviračiu gale, kelio tiltu: naktį Didysis tiltas pakeliamas laivams. Paliko mus prie parduotuvės durų ir grįžo pas savo drakonus.

Parduotuvė buvo tamsi. Maros prie prekystalio nebuvo.

Ji buvo po prekystaliu.

— Jau praėjo? — paklausė Mara.
— Jau gerą valandėlę, — pasakė Julita.

Mara turėjo antklodę, ausines ir puodą vietoj šalmo.

Dvidešimt trys pristatymai. Nė vieno per audrą.
Dabar supratau.
Perdaviau jai Floros žinią, ir ji nusitraukė puodą
iki antakių.

— Aš irgi bijau griaustinio, — pasakiau.
Mara pakėlė antklodę.

Įlindau su ja po prekystaliu. Tilpome.

Mara pastatė Toniui apverstą dėžę prie taburečių.
– Tavo vieta. Kol kas, – pasakė ji.

Tonis atsisėdo ir Julitos flomasteriu prie smulkaus šrifto pridėjo du žodžius: „ir kates“.

Dabar smulkus šriftas sako tiesą. –J.

Mano planas, kai griaudžia, pataisytas:

1. Skaičiuoti dramblius.
2. Su kuo nors.
3. Jei padarau ik, nieko tokio.

Ir nesakyti, kad esi kokių nors dalykų medžiotojas. –].

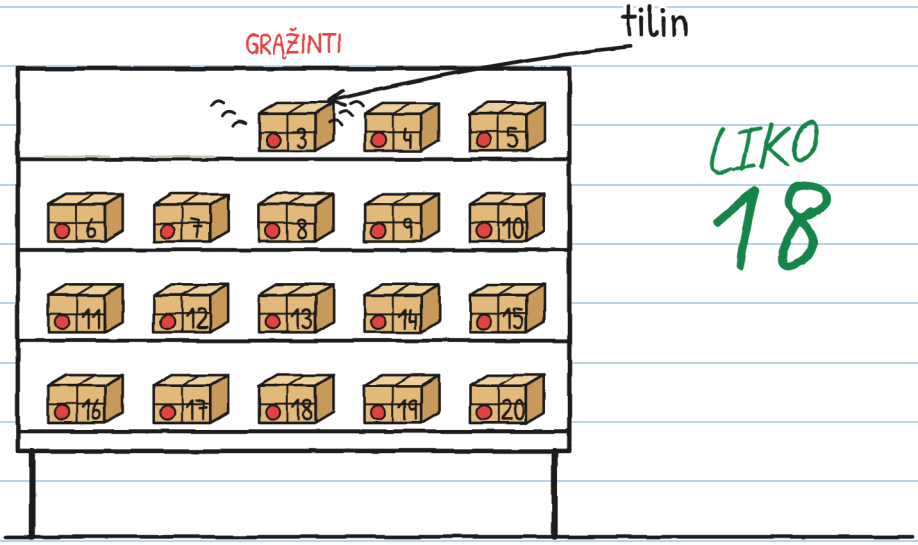

Tą naktį, dar prieš mums išeinant, vienas grąžintas siuntinys suskambo: tilin, tarsi varpelis. Nr. 3.

Etiketėje buvo parašyta:

Nr. 3

TONIUKUI

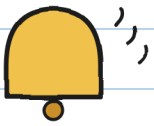

Tonis pasidarė savo šalmo spalvos.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

(jau greitai)

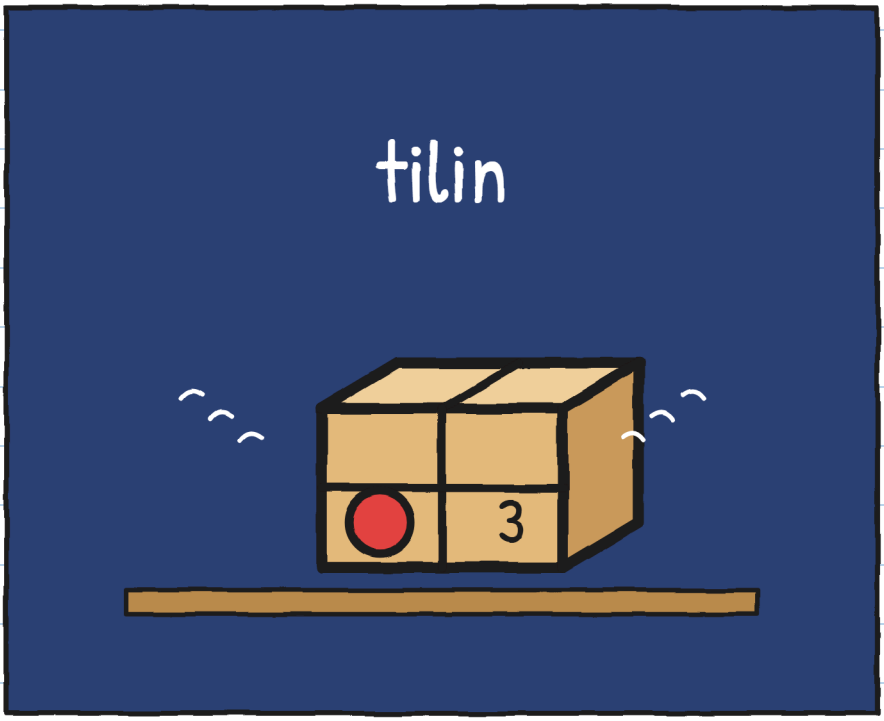

Kas siunčia siuntinius Toniui? –J.

RAJONAS (2 versija)

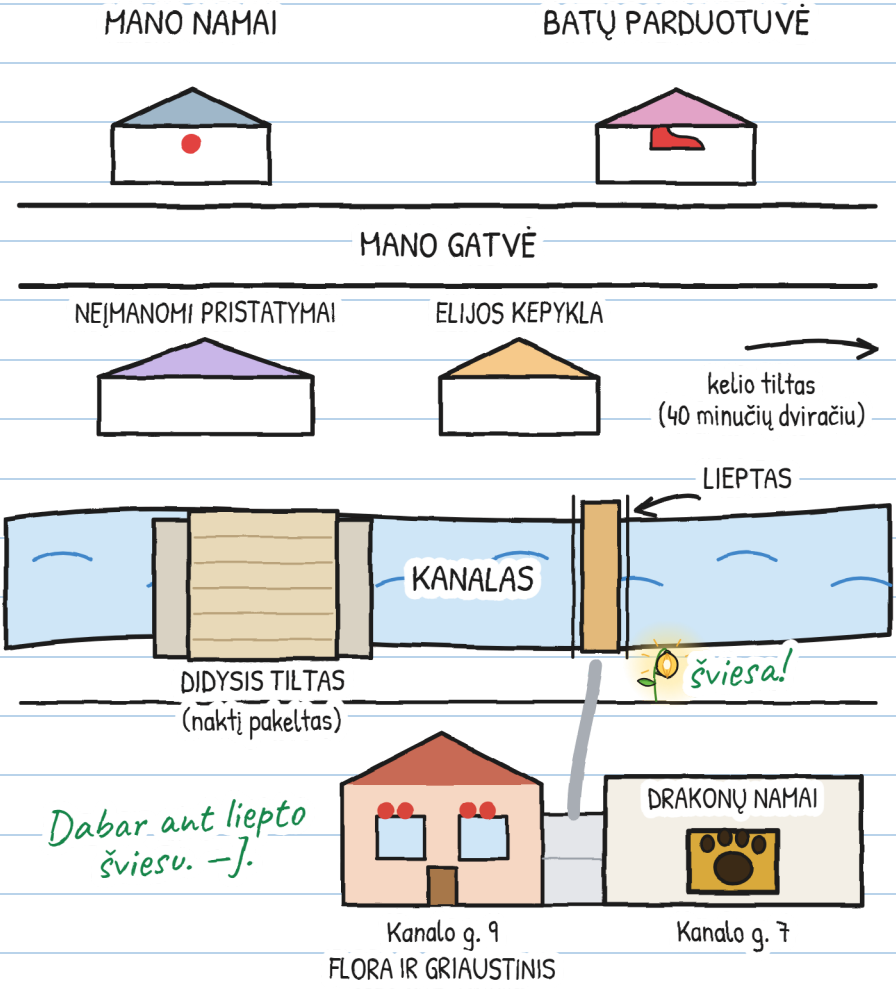

Turiu R. kortelę. Pirmosios dvi užuominos – iš pirmojo sąsiuvinio. Užsirašiau naująsias:

KĄ ŽINOME APIE R.

R.

1. Labai blogai rašo (Mara).
2. Vera išbalo, perskaičiusi inicialą.
3. Seniai sodino žiburėlius su Flora.
4. Pažadus vykdo vėlai, bet vykdo.
5. Sukūrė Floros užburtus stiklus.

6. Niekas netaria R. vardo. Tai irgi užuomina. –J.

O tu? Kaip manai, kas yra R.?

Aš manau, kad R. yra...

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Yra šeši dydžiai, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L turi tuos pačius puslapius ir tuos pačius piešinius. XL – tai romanas. Keičiasi tik tai, kaip pasakojama.

DYDIS XXS · PRE-A1
JULITA PAGAUNA SEPTINTĄJĄ SĖKLĄ.

DYDIS XS · A1
Ant grindų liko viena sėkla. Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS S · A2
Vėl sužaibavo: ant grindų liko tik viena sėkla. Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS M · B1
Per kitą žaibą liko tik viena sėkla, ir Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS L · B2
Kai vėl sužaibavo, ant grindų liko viena vienintelė sėkla, ir Julita ją pagavo. Septynios.

DYDIS XL · B2-C1
Iliustruotas romanas · 13+
BEKM lygiai yra apytiksliai.

Kiekvienas savo dydžiu. Ta pati audra. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

TIKRA AUDRA: KĄ DARYTI

1. Jei girdi griaustinį, nors ir toli, eik į vidų: žaibas jau gali tave pasiekti.
2. Viduje, su suaugusiuoju, toliau nuo langų, durų ir stiklų. Jokių šiltnamių, tiltų, medžių ar vandens.
3. Neišeik, kol nepraėjo pusė valandos nuo paskutinio griaustinio.
4. Dramblių skaičiavimas padeda suprasti, ar žaibas trenkė arti, ar toli, ir nusiraminti. Jis nepasako, kada galima išeiti.

SUSKAIČIUOK SAVO AUDRĄ

Iš vidaus, namie: skaičiuok dramblius tarp žaibo ir griaustinio.

Žaibas	Drambliai	Kilometrai (1 per 3, apytiksl.)	Tas žaibas: arčiau ar toliau?
1	15	5	–
2	9	3	arčiau